

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

van 25 mei 2023 met nummer RvVb-A-2223-0892

in de zaak met rolnummer 2122-RvVb-0584-A

Verzoekende partijen **1. de provincie WEST-VLAANDEREN, vertegenwoordigd door de deputatie van de provincieraad**
2. de deputatie van de provincieraad van WEST-VLAANDEREN

vertegenwoordigd door Mr. Jo GOETHALS met woonplaatskeuze te 8800 Roeselare, Kwadestraat 151 B bus 41

Verwerende partij **het VLAAMSE GEWEST, vertegenwoordigd door de Vlaamse Regering**

vertegenwoordigd door Mrs. Willem SLOSSE en Stijn BRUSSELMANS met woonplaatskeuze te 2018 Antwerpen, Mechelsesteenweg 64 bus 201

Tussenkomende partij **██████████**

met woonplaatskeuze te **██████████**

I. Voorwerp van het beroep

De verzoekende partijen vorderen door neerlegging in het digitaal loket op 8 april 2022 de vernietiging van de beslissing van de verwerende partij van 22 februari 2022, waarmee aan de tussenkomende partij een omgevingsvergunning wordt geweigerd voor het slopen van een pluimveestal en een rundveestal en het herbouwen van pluimveestallen met het oog op een vroegtijdige hernieuwing, uitbreiding en wijziging van een kippenfokkerij en het stopzetten van de rundveehouderij (omgevingsnummer: OMV_2020137813). Het project ligt in 8755

Ruiselede aan de Woestestraat 18 en heeft als kadastrale omschrijving afdeling Ruiselede, sectie A, nummers 564M, 568V, 568Y, 568S, 540E, 540C, 568X, 540F, 568W, 564L, 564K en 547/2.

De verwerende partij heeft het bestuurlijk beroep van Natuurpunt Beheer vzw en haar geleding Natuurpunt De Torenvalk tegen de beslissing van de tweede verzoekende partij van 8 juli 2021 ingewilligd.

II. Rechtspleging

De verwerende partij bezorgt het administratief dossier en dient een antwoordnota in. De tussenkomende partij dient geen schriftelijke uiteenzetting in en de verzoekende partijen dienen een wederantwoordnota in.

De kamervoorzitter behandelt de vordering tot vernietiging op de openbare zitting van 14 februari 2023. Advocaat Jo GOETHALS voert het woord voor de verzoekende partijen. Advocaat Stijn BRUSSELMANS voert het woord voor de verwerende partij. De tussenkomende partij, hoewel behoorlijk opgeroepen, verschijnt niet op de zitting.

III. Feiten

Op 14 december 2020 vraagt de tussenkomende partij een omgevingsvergunning aan voor het slopen van een pluimveestal en een rundveestal en het herbouwen van pluimveestallen met het oog op een vroegtijdige hernieuwing, uitbreiding en wijziging van een kippenfokkerij en het stopzetten van de rundveehouderij. Het project ligt in 8755 Ruiselede aan de Woestestraat 18. De tweede verzoekende partij vraagt op 21 december 2020 om de projectinhoud te wijzigen. Op 29 december 2020 wordt een gewijzigde projectinhoud overgemaakt, die vervolgens op 5 januari 2021 wordt aanvaard. Op 11 januari 2021 wordt het dossier volledig en ontvankelijk verklaard.

De percelen liggen in landschappelijk waardevol agrarisch gebied (gewestplan 'Roeselare-Tielt'). De inrichting ligt ook in het RUP "Zonevreemde woningen Ruiselede" met name binnen de bepaling van "art3 wonen in het gesloten bosrijke landschap" en in het PRUP "Solitaire Vakantiewoningen Midden West-Vlaanderen".

Tijdens het openbaar onderzoek dat loopt van 15 januari 2021 tot 14 februari 2021 worden twee bezwaarschriften ingediend.

Het Departement Landbouw en Visserij adviseert op 1 maart 2021 gunstig.

Het Agentschap voor Natuur en Bos adviseert op 2 maart 2021 ongunstig.

Het college van burgemeester en schepenen van Ruiselede adviseert op 10 maart 2021 voorwaardelijk gunstig.

De provinciale omgevingsvergunningscommissie adviseert op 22 april 2021 om de beslissing uit te stellen.

De tweede verzoekende partij laat op 20 mei 2021 via het omgevingsloket weten dat er toepassing moet worden gemaakt van de administratieve lus.

Op 26 mei 2021 werd vervolgens een gewijzigde projectinhoudsversie overgemaakt. Deze gewijzigde projectinhoudsversie werd vervolgens dezelfde dag nog aanvaard.

Tijdens het openbaar onderzoek dat loopt van 1 juni 2021 tot 1 juli 2021 worden twee bezwaarschriften ingediend.

Op 15 juni 2021 werd opnieuw een gewijzigde projectinhoudsversie opgemaakt, die op 17 juni 2021 werd aanvaard.

Het Agentschap voor Natuur en Bos adviseert op 23 juni 2021 ongunstig. Op diezelfde dag nog wordt een gunstig advies verleend "wegens redeneerfout in eerder advies. Aanvraag is conform richtsnoer".

Het Departement Landbouw en Visserij adviseert op 25 juni 2021 gunstig.

Op 1 juli 2021 wordt opnieuw een gewijzigde projectinhoudsversie opgemaakt en aanvaard.

Het college van burgemeester en schepenen van Ruiselede adviseert op 2 juli 2021 voorwaardelijk gunstig.

De provinciale omgevingsvergunningscommissie adviseert op 6 juli 2021 om de vergunning gedeeltelijk te verlenen onder voorwaarden.

De tweede verzoekende partij verleent op 8 juli 2021 een (gedeeltelijke) omgevingsvergunning onder voorwaarden aan de tussenkomende partij.

Tegen die beslissing tekenen Natuurpunt Beheer vzw en haar geleding Natuurpunt De Torenvalk op 24 augustus 2021 bestuurlijk beroep aan bij de verwerende partij.

De tussenkomende partij laadt op 9 november 2021 een toelichtende nota op in het omgevingsloket.

Het Departement Landbouw en Visserij adviseert op 4 november 2021 gunstig.

Het Agentschap voor Natuur en Bos adviseert op 16 november 2021 voorwaardelijk gunstig.

Het Departement Omgeving, Afdeling Gebiedsontwikkeling, omgevingsplanning en -projecten (hierna: GOP) adviseert op 26 november 2021 ongunstig. Naar aanleiding van dit advies wordt op 1 december 2021 een aanvullende stof- en geurmodellering toegevoegd. Deze wijziging van de projectinhoudsversie werd op 2 december 2021 niet aanvaard. Op diezelfde dag werd opnieuw een aanvullende stof- en geurmodellering toegevoegd. Deze wijziging van de projectinhoudsversie werd op 3 december 2021 wel aanvaard.

Tijdens het openbaar onderzoek dat loopt van 10 december 2021 tot 9 januari 2022 worden twee bezwaarschriften ingediend.

Het GOP verleent op 13 december 2021 een voorwaardelijk gunstig advies.

Het Departement Landbouw en Visserij adviseert op 21 december 2021 gunstig.

Het college van burgemeester en schepenen van Ruiselede adviseert op 4 januari 2022 voorwaardelijk gunstig.

Op 5 januari 2022 stelt het Agentschap voor Natuur en Bos dat ze naar haar advies van 16 november 2021 verwijst.

Op 25 januari 2022 dient de tussenkomende partij een aangepast groenplan in.

Na de hoorzitting van 3 februari 2022 adviseert de gewestelijke omgevingsvergunningscommissie (hierna: GOVC) op diezelfde datum om het beroep niet in te willigen en de omgevingsvergunning gedeeltelijk te verlenen onder voorwaarden. De verwerende partij verklaart het beroep op 22 februari 2022 gegrond en weigert een omgevingsvergunning. Dat is de bestreden beslissing.

IV. Ontvankelijkheid van het beroep – het belang

Standpunt van de partijen

1.1.

De eerste verzoekende partij wijst op artikel 2 Provinciedecreet. Haar meerjarenplan 2020-2025 bevat een actie over “het streven naar een goed ingepaste, kwaliteitsvolle en duurzame landbouw” en de beleidsdoelstelling van een duurzame ontwikkeling. Ook is daarin een actie opgenomen over “het garanderen van de vlotte werking van de dienst Vergunningen”, net als de beleidsdoelstelling dat de provincie planner en inrichter is van de fysieke ruimte. Voor haar is het essentieel dat het provinciebeleid voor landbouw gebaseerd is op een reglementair kader dat duidelijk is en voor zo weinig mogelijk interpretatie vatbaar. Bovendien vereist de goede, efficiënte werking van de dienst vergunningen dat die zich kan bedienen van een duidelijk normeninstrumentarium.

In voorliggend geval wordt ze echter geconfronteerd met een beslissing van de verwerende partij die haar eigen beslissing hervormt, hoewel die beslissing de onderscheiden adviezen heeft gevolgd en spoorde met door de minister gepubliceerde richtlijnen. Ze verduidelijkt dat het haar uiteraard niet toekomt om het gewestelijk beleid in vraag te stellen, maar dat het voor haar noodzakelijk is om op een correcte wijze vergunningen te kunnen leveren en beleidsdaden te stellen binnen het gewestelijk wettelijk kader. De eerste verzoekende partij wenst dan ook voor de Raad de noodzakelijke rechtszekerheid te bekomen.

1.2.

De tweede verzoekende partij beroept zich op een “vaste praktijk” van de griffie van de Raad om haar aan te schrijven om tussen te komen wanneer ze een vergunningsbeslissing heeft genomen die in administratief beroep wordt hervormd. Daaruit leidt ze af dat ze als een belanghebbende partij moet worden beschouwd. Ze verwijst verder naar artikel 2, 1°, b°) en artikel 20, eerste en tweede lid van het decreet van 4 april 2014 betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (hierna: DBRC-decreet),

artikel 59/3 van het besluit van de Vlaamse regering van 16 mei 2014 houdende de rechtspleging voor sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (hierna: Procedurebesluit) en artikel 105, §§2 en 4 van het decreet van 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning (hierna: Omgevingsvergunningsdecreet).

In het geval de Raad toch zou oordelen dat ze niet over de nodige hoedanigheid of belang zou beschikken, dan is er volgens haar sprake van een schending van het gelijkheidsbeginsel veroorzaakt door het Omgevingsvergunningsdecreet zodat het de Raad toekomt een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof. Het college van burgemeester en schepenen is immers evenmin een rechtspersoon en krijgt op basis van artikel 105, §2, 4° van het Omgevingsvergunningsdecreet wel de mogelijkheid om beroep in te stellen bij de Raad. Als de deputatie niet de mogelijkheid krijgt om beroep in te stellen bij de Raad, zou er dus sprake zijn van een verschil in behandeling, hoewel de situatie van het college en de deputatie vergelijkbaar is, zonder dat voor dit verschil een wettig doel wordt nagestreefd en zonder dat de maatregel pertinent of adequaat is, of dat er sprake is van een redelijk verband van evenredigheid tussen de aangewende middelen en het nagestreefde doel.

2.1.

De verwerende partij stelt dat het belang van de eerste verzoekende partij als betrokken publiek niet kan aanvaard worden. De bepalingen van artikel 2 Provinciedecreet zijn in de omschrijving van de taken van de provincie zeer gelijkaardig aan oud artikel 2 Gemeentedecreet waarin de beleidsopdracht van de gemeenten werd omschreven. In eerdere rechtspraak heeft de Raad echter geoordeeld dat het niet volstond dat een gemeente louter verwees naar artikel 2 Gemeentedecreet om als belanghebbende, inmiddels 'betrokken publiek', aanzien te kunnen worden.

In zoverre de eerste verzoekende partij verwijst naar het meerjarenplan 2020-2025 en de daarin vermelde acties moet worden opgemerkt dat ze nalaat om dit document als stuk bij te brengen. Er wordt niet aangetoond dat die acties ook effectief deel uitmaken van haar gevoerde beleid. Zelfs indien aangenomen zou worden dat de vermelde acties deel uitmaken van het beleid van de eerste verzoekende partij, toont ze niet concreet aan hoe de bestreden beslissing het realiseren van de acties om te streven naar een goed ingepaste, kwaliteitsvolle en duurzame landbouw en het garanderen van een vlotte werking van de loketfunctie, zou bemoeilijken of onmogelijk zou maken.

De verzoekende partijen geven verder uitdrukkelijk aan dat ze niet betwisten dat de verwerende partij als beroepsinstantie gelet op de devolutieve werking van het administratief

beroep een ander standpunt kan innemen. Ze stellen uitdrukkelijk dat hun enige doel met het voeren van de procedure bij de Raad het bekomen van rechtszekerheid is. Er wordt zelfs uitdrukkelijk gesteld dat ten behoeve van het vertrouwensbeginsel en de rechtszekerheid van de burgers de motivering van de bestreden beslissing door de Raad getoetst moet worden. Dit laatste komt evident neer op een ontoelaatbare *actio popularis*.

Het komt aan een verzoekende partij toe om aan te tonen dat ze beschikt over een persoonlijk belang bij het vorderen van de vernietiging van de bestreden beslissing. Dit belang heeft de eerste verzoekende partij niet. Uit het feit dat ze zelf aangeeft dat haar enig doel het bekomen is van rechtszekerheid, vloeit voort dat ze niet benadeeld wordt door de bestreden beslissing.

2.2.

Het beroep van de tweede verzoekende partij is volgens de verwerende partij eveneens onontvankelijk. Ze wordt niet vermeld in artikel 105, §2 Omgevingsvergunningsdecreet.

Verder is de tweede verzoekende partij geen betrokken publiek in de zin van artikel 2, 1° Omgevingsvergunningsdecreet, omdat ze geen natuurlijke persoon, geen rechtspersoon en geen vereniging, organisatie of groep met rechtspersoonlijkheid is. In het licht van de door de tweede verzoekende partij aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel stelt de verwerende partij nog dat de administratieve beroepsinstantie conform artikel 59 Omgevingsvergunningsdecreet het advies moet inwinnen van het college van burgemeester en schepenen. De administratieve beroepsinstantie is conform artikel 52 Omgevingsvergunningsdecreet ofwel de deputatie ofwel de Vlaamse regering. In artikel 105, §2, 4° Omgevingsvergunningsdecreet wordt gesteld dat het college van burgemeester en schepenen bij de Raad beroep kan aantekenen indien het tijdig advies heeft verstrekt of ten onrechte niet om advies werd verzocht. Het college wordt dan ook vernoemd als adviserende instantie en niet als instantie die in eerste aanleg over de aanvraag heeft geoordeeld. De deputatie wordt nergens als adviesverlenende instantie aangeduid, zodat er dan ook van enige ongelijke behandeling ten aanzien van het college van burgemeester en schepenen geen sprake kan zijn. Er is geen nood tot het stellen van een prejudiciële vraag.

3.

De verzoekende partijen benadrukken in hun wederantwoordnota dat het absurd zou zijn voor te houden dat wie kan tussenkomen niet over de vereiste hoedanigheid zou beschikken om zelfstandig een geding bij de Raad aan te spannen. Ze verwijzen naar het arrest RvVb-A-2122-1056 waar de Raad, spijs het feit dat de “deputatie” zich als verwerende partij manifesteerde en alle betrokken partijen de deputatie ook als verwerende partij benoemden,

de verwerende partij omschrijft als “De provincie West-Vlaanderen, vertegenwoordigd door de deputatie” waarbij meteen ook de provincie tot de kosten werd veroordeeld.

Meer in het bijzonder met betrekking tot de ontvankelijkheid van het verzoek namens de tweede verzoekende partij, stellen ze dat de verwerende partij ten onrechte stelt dat er zich geen vergelijkbare situatie als met het college van burgemeester en schepenen voordoet. Het blijven immers twee gelijke instanties die een vergunning verlenen. Deze twee instanties worden echter onmiskenbaar ongelijk behandeld, ook in de (advies)hypothese die de verwerende partij naar voor brengt. Het college heeft immers de mogelijkheid om de eigen beslissing voor de Raad te verdedigen en de deputatie niet. De vraag is dan of dit verschil in behandeling, in het licht van het doel van de reglementering, pertinent, redelijk en evenredig is. Het criterium des onderscheid zou zijn dat het college van burgemeester en schepenen bovendien een lokaal bestuur (met adviesbevoegdheid) is. Dit criterium is in het licht van het doel echter volstrekt onredelijk en niet pertinent. De deputatie zou immers hoe dan ook niet in de mogelijkheid zijn om haar eigen beslissing te verdedigen hoewel dit, in een democratische rechtsstaat en het belang van de goede rechtsbedeling, zonder meer noodzakelijk is.

Hoe dan ook kan niet ernstig betwist worden dat de provincie, als rechtspersoon, behoort tot het “betrokken publiek” gelet op het feit dat de provincie (al dan niet samen gezien met “de deputatie”) een eigen belang heeft. De eerste verzoekende partij heeft er uiteraard alle belang bij dat er een duidelijk reglementair kader is waarbinnen het beleid kan gevoerd worden en de dienst georganiseerd wordt. De decreetgever heeft precies het begrip “betrokken publiek” zeer ruim geformuleerd zodat de provincie die belang heeft bij de besluitvorming, zich ook tot de Raad kan wenden. De verwerende partij citeert de uiteenzetting omtrent het belang en de hoedanigheid van de provincie verder eenzijdig. Met betrekking tot het beleidsplan stelt ze dat in het verzoekschrift een link werd toegevoegd naar de website van de provincie waar het beleidsplan consulteerbaar is. Verder benadrukt ze de concreet aangevoerde elementen uit haar verzoekschrift en stelt ze dat er niet zomaar naar rechtszekerheid gestreefd wordt. De verzoekende partijen hebben in de uiteenzetting van de middelen uitdrukkelijk laten gelden dat de verwerende partij op een verkeerde manier de eigen reglementering heeft toegepast. Het gaat er niet over dat de provincie strijdt voor een “theoretische rechtszekerheid” als *“actio popularis”*. Het gaat over een concrete rechtszekerheid zodat de provincie, als ze haar landbouwbeleid voert, dat op een correcte wijze kan doen, en hetzelfde gaat op voor de wijze hoe er omgegaan wordt met de vergunningsaanvragen. Ten onrechte laat de verwerende partij dan ook gelden dat de verzoekende partijen zich tot algemeenheden zouden beperkt hebben.

Beoordeling door de Raad

1.

Een beroep bij de Raad kan worden ingesteld door onder meer 'het betrokken publiek' (artikel 105, §2, eerste lid, 2° van het Omgevingsvergunningsdecreet). Het betrokken publiek wordt gevormd door elke natuurlijke persoon of rechtspersoon of elke vereniging, organisatie of groep met rechtspersoonlijkheid die gevolgen van de bestreden beslissing ondervindt of vreest te ondervinden, of belang heeft bij de besluitvorming over de omgevingsvergunning (artikel 2, eerste lid, 1° van het Omgevingsvergunningsdecreet).

De verzoekende partij die zich aandient als lid van het betrokken publiek moet in het verzoekschrift de gevolgen van de bestreden beslissing voldoende aannemelijk maken. Ze moet de aard en de omvang ervan concreet omschrijven en aantonen dat ze rechtstreeks of onrechtstreeks kunnen voortvloeien uit de bestreden beslissing. Die vereisten mogen niet op een overdreven beperkende of formalistische wijze worden toegepast.

2.

De eerste verzoekende partij stelt dat ze 'belang' heeft. Er kan aangenomen worden dat ze daarmee meent belang te hebben als betrokken publiek (artikel 2, eerste lid, 1° Omgevingsvergunningsdecreet). Ze bevestigt deze kwalificatie in haar wederantwoordnota.

Een provincie kan op grond van artikel 105, §2, 1° Omgevingsvergunningsdecreet beroep instellen bij de Raad wanneer het risico bestaat dat de bestreden weigeringsbeslissing, rechtstreeks of onrechtstreeks, het beleid van de provincie doorkruist. Het komt in dit geval aan de provincie toe om dit aannemelijk te maken.

Met de verwerende partij moet echter worden vastgesteld dat de eerste verzoekende partij nalaat om de persoonlijke gevolgen voor haar beleid vanwege de bestreden beslissing voldoende concreet te maken.

De eerste verzoekende partij voert immers in essentie aan dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat een duidelijk reglementair kader ontbreekt op basis waarvan ze haar (landbouw)beleid kan voeren en haar diensten kan organiseren, in het bijzonder de vergunningverlening. Daarbij voert ze aan dat de vermeende afwijking door de verwerende partij van het bestaande juridische kader, rechtsonzekerheid teweegbrengt.

De eerste verzoekende partij situeert de doorkruising van haar beleid dan ook louter op het niveau van de vermeende rechtsonzekerheid die voortvloeit uit de werkwijze van de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing. De terechte bekommernis van

de eerste verzoekende partij over de wettigheid van de interpretatie en de toepassing van de geldende regelgeving door de verwerende partij bij het nemen van beslissingen over omgevingsvergunningaanvragen, getuigt evenwel niet van een voldoende persoonlijk belang bij het huidige beroep tot vernietiging. Een dergelijk belang is immers niet te onderscheiden van het algemeen belang dat eenieder heeft bij rechtszekerheid, met name dat de geldende regelgeving correct wordt geïnterpreteerd en wordt nageleefd.

De verwijzing in het verzoekschrift naar de acties “AC000147: Streven naar een goed ingepaste, kwaliteitsvolle en duurzame landbouw” en “AC000205: Garanderen van de vlotte werking van de dienst Vergunningen” in het meerjarenplan 2020-2025 van de eerste verzoekende partij, doet daaraan geen afbreuk. De betrokken acties zijn op een zeer algemene en ruime wijze omschreven en de eerste verzoekende partij geeft geen nader, concreet inzicht hoe de interpretatie en toepassing van de geldende regelgeving door de verwerende partij in de bestreden beslissing deze acties precies doorkruist. In haar verzoekschrift benadrukt ze weliswaar haar beleidsopdrachten, maar laat ze na concreet aannemelijk te maken dat deze beleidsopdrachten doorkruist worden ten gevolge van de bestreden weigeringsbeslissing.

Het feit dat de beslissing van de tweede verzoekende partij werd hervormd, duidt het belang van de eerste verzoekende partij op zich niet afdoende. Het loutere feit dat een door het bestuursorgaan van de eerste verzoekende partij verleende vergunning geen stand heeft gehouden, voldoet daarbij niet als afdoende concretisering.

De eerste verzoekende partij overtuigt dus niet wanneer ze meent dat de bestreden beslissing motieven bevat die een impact kunnen hebben op haar mogelijkheden om aanvragen tot omgevingsvergunningen te behandelen. De bestreden beslissing heeft immers geen algemene gelding en bindt in die zin de tweede verzoekende partij niet wanneer zij andere aanvragen dient te beoordelen. Het gegeven dat ze in de middelen aanvoert dat de verwerende partij met de bestreden beslissing het door de tweede verzoekende partij toegepaste beleidskader heeft verlaten, kan dan ook niet volstaan om een belang te verlenen. Waar ze lijkt uit te gaan van een toekomstige stelselmatige hervorming van de beslissingen en beleidsdaden van de eerste (en tweede) verzoekende partij, vormt haar kritiek niet meer dan een loutere stellingname die ze niet in het minst aannemelijk maakt.

Hetzelfde geldt voor niet nader geconcretiseerde toekomstige “beleidsdaden”. Waar ze daarbij de interpretatie en toepassing van de bestaande richtlijnen door de verwerende partij wenst te betwisten, lijkt het belang zelfs eerder gevestigd op de theoretische wettigheidsvraag dan op

de bestreden beslissing zelf. Ten overvloede mag daarbij ook opnieuw gewezen worden op het individuele karakter van de in voorliggende zaak bestreden beslissing.

De eerste verzoekende partij toont dan ook niet aan dat de bestreden beslissing haar beleid in het gedrang brengt. De gebeurlijke vernietiging ervan levert de eerste verzoekende partij, noch in de concrete context van het huidige beroep tot vernietiging, noch vanuit een meer algemeen perspectief, enig concreet voordeel op.

3.1.

Daarnaast kan evenmin het belang van de tweede verzoekende partij bij het huidige beroep tot vernietiging worden aanvaard.

In het verzoekschrift verwijst ze naar artikel 105, §§2-4 Omgevingsvergunningsdecreet om haar belang te staven, zonder concreet te verduidelijken op basis van welke rechtsgrond ze een beroep instelt bij de Raad. Ze omschrijft zichzelf als ‘belanghebbende’ partij. In zoverre ze meent dat ze moet worden beschouwd als een lid van het ‘betrokken publiek’, gaat ze eraan voorbij dat enkel natuurlijke personen, rechtspersonen of organisaties met rechtspersoonlijkheid in aanmerking komen als ‘betrokken publiek’ (artikel 2, eerste lid, 1° Omgevingsvergunningsdecreet). Een deputatie van de provincie is evenwel geen rechtspersoon en evenmin een vereniging, organisatie of groep met rechtspersoonlijkheid.

3.2.

Het loutere feit dat de tweede verzoekende partij in haar hoedanigheid als deputatie in het verleden reeds door de griffie van de Raad is uitgenodigd als ‘belanghebbende’ in de zin van artikel 20 DBRC-decreet kan haar in dat verband ook niet baten. Eerst moet al worden vastgesteld dat de griffie (de eerste of) de tweede verzoekende partij in het kader van dit dossier alvast (logischerwijs) niet heeft aangeschreven als belanghebbende. Verder is het pas in het arrest van de Raad dat een definitief oordeel wordt geveld over de ontvankelijkheid van een verzoekschrift tot vernietiging of tot tussenkomst. De mogelijkheid tot tussenkomst waarop de verzoekende partijen zich beroepen, verleent hen dan ook geen belang.

De argumentatie in de wederantwoordnota dat de Raad “geen onderscheid tussen de deputatie en de provincie” maakt, “de provincie/deputatie steevast als belanghebbende beschouwt” en de eerste verzoekende partij ook als verwerende partij kwalificeert in de arresten van de Raad over beroepen tot vernietiging van beslissingen van de tweede verzoekende partij, doet daaraan niet af en verleent geen van beide verzoekende partijen een belang. Het mag daarbij worden benadrukt dat een verwerende partij een andere procespartij

is dan een verzoekende partij, voor wie de belangvereiste staat omschreven in artikel 105 van het Omgevingsvergunningsdecreet.

3.3.

De tweede verzoekende partij gaat verder uit van een verkeerde premisse, waar ze stelt dat een prejudiciële vraag moet gesteld worden over een ongrondwettige ongelijkheid tussen haar positie en die van het college van burgemeester en schepenen, van wie een vergunningsbeslissing desgevallend ook wordt hervormd in administratief beroep.

Daarmee gaat ze immers voorbij aan het feit dat het college van burgemeester en schepenen als verzoekende partij bij de Raad wordt toegelaten als adviesverlenende instantie en aan de specifieke voorwaarden dient te voldoen die artikel 105, §2, eerste lid, 4° van het Omgevingsvergunningsdecreet daarvoor stelt, met name dat het college van burgemeester en schepenen tijdig advies heeft verstrekt of onterecht niet om advies werd gevraagd.

Weliswaar voert de tweede verzoekende partij in haar wederantwoordnota nog wel aan dat de bijkomende hoedanigheid van adviesinstantie de vergelijkbaarheid van de categorieën niet opheft, maar ze gaat nog steeds voorbij aan de bijkomende voorwaarden die gelden voor een college van burgemeester en schepenen dat zich wenst te richten tot de Raad. Minstens heeft dat onderscheid geen onevenredige gevolgen, omdat de tweede verzoekende partij nog steeds als vertegenwoordiger van de provincie een beroep kan instellen bij de Raad voor zover het beleid van die laatste wordt doorkruist door de bestreden beslissing (cf. GwH 27 februari 2014, nr. 32/2014). Er is dan ook klaarblijkelijk geen schending van artikel 10 en 11 van de Grondwet, zodat het stellen van een prejudiciële vraag niet noodzakelijk is (artikel 26, §2, derde lid van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof). Het gegeven dat de eerste verzoekende partij in het huidige geschil niet afdoende haar belang bij een beroep tot vernietiging aantoot, doet daaraan geen afbreuk.

4.

De exceptie is gegrond.

V. Beslissing

1. Het beroep wordt verworpen.
2. De kosten van het beroep bestaande uit het rolrecht van de verzoekende partijen, bepaald op 400 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 770 euro verschuldigd aan de verwerende partij, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Dit arrest is uitgesproken in zitting van 25 mei 2023 door de zesde kamer.

De griffier,

De voorzitter van de zesde kamer,

Julie SUYS

Karin DE ROO